

Arrest

nr. 138 787 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2006 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 17 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 november 2014.

1.3. Op 4 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 5 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, R.(...) A.(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Hazara-origine en afkomstig uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. Op 26 oktober 2006 kwam u in België aan en diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U vertelde toen dat u Afghanistan ontvluchtte omwille van problemen met de taliban. U had zich namelijk afgekeerd van de islam en had zich bekeerd tot het christendom. Enkele maanden later heeft u ook buitenlandse journalisten vergezeld, terwijl ze een reportage maakten in uw dorp. Nadien staken de taliban uw huis in brand en uw kinderen en echtgenote kwamen hierin om het leven.

Op 19 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van verblijf wegens het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen m.b.t. uw bekering en uw samenwerking met buitenlandse journalisten.

Op 18 januari 2008 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 24 april 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire status, gezien werd vastgesteld dat ook uw afkomst uit Ghazni ongeloofwaardig is. Op 2 september 2008 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 17 mei 2011 diende u een derde asielaanvraag in. Op 19 mei 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten dat deze asielaanvraag niet in overweging genomen werd.

Een vierde asielaanvraag diende u in op 17 oktober 2014. Daarin stelt u dat u niet meer gelovig bent en dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Ook legt u een aantal nieuwe documenten voor: een brief van uw advocaat, medische documenten en een bevestigingsbrief van de materiële steun die u krijgt via een vzw.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan uw asielrelaas alsook uw herkomst uit Ghazni geen enkel geloof kon worden gehecht. De weigeringsbeslissing die volgde op uw tweede asielaanvraag werd bovendien door de RVV op 2 september 2008 in haar arrest (nr. 15554) bevestigd. Naar aanleiding van uw vierde asielaanvraag kon worden vastgesteld dat u volhardt in het vluchtrelaas van de eerste en tweede asielaanvraag dat eerder als niet geloofwaardig werd beschouwd. Er werd geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbracht die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk de problemen die u ervoer en zou hebben bij terugkeer omwille van het feit dat u zich afkeerde van uw religie, de islam (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In dit verband dient eveneens benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni omdat u niet op de hoogte bleek van prijzen van producten in uw regio, de Afghaanse kalender niet kon hanteren, niet op de hoogte bleek van Afghaanse of internationale NGO's of hulporganisaties, niets wist over verkiezingen in Afghanistan, bitter weinig

commandanten kon noemen die invloedrijk waren in Ghazni en geen gedetailleerde kennis had over uw regio (gehoorverslag 15/04/2008). Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27/11/2014 werd u uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontszeggen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Het enige dat u hierop te zeggen had, was dat u bij uw verklaringen blijft, en dat u ook na bepaalde tijd dezelfde verklaringen zou afleggen (voorafgaand gehoor dd. 27/11/2014, p. 3-4).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen.

Immers, de brief van uw advocaat beschrijft de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni, terwijl het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u van deze regio afkomstig bent. Verder stelt uw advocaat in zijn schrijven dat u als volwassen man een risico op gedwongen rekrutering door de taliban loopt. Vreemd genoeg haalt u dit element zelf niet aan als asielmotiveel, hetgeen al een indicatie is van de ernst van deze vrees. Bovendien moet er worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In casu moet worden vastgesteld dat u deze vrees allerminst concreet maakt en dient nogmaals te worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Ghazni. Er moet dan ook worden vastgesteld dat deze stelling geenszins onderbouwd wordt.

De medische documenten die u voorlegt, alsook de bevestigingsbrief van de materiële steun die u krijgt, hebben verder niets met uw asielmotieven te maken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een

verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen en dat zijn aanvraag bijgevolg wel in overweging diende te worden genomen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en is van oordeel dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Hij meent dat hij steeds eensluidende verklaringen heeft afgelegd en dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie wel degelijk zijn geloofwaardigheid versterken. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag, zonder zelfs rekening te houden met de nieuwe bewijsstukken. Het lijkt wel alsof, indien men een negatieve beslissing ontvangt, men gedoemd is om een negatieve beslissing te ontvangen met betrekking tot een volgende aanvraag, zelfs indien men nieuwe elementen en nieuwe documenten naar voor brengt die duidelijk zijn gegronde vrees aantonen, aldus verzoeker, die het onbegrijpelijk acht waarom de door hem nieuw voorgelegde documenten niet volstaan. Verzoeker laat in dit verband nog gelden dat uit het administratief dossier op geen enkele wijze blijkt dat het Commissariaat-generaal de door hem bijgebrachte documenten individueel en grondig heeft onderzocht en dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom aan deze documenten geen geloof wordt gehecht.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de situatie in Afghanistan te onderzoeken en dit ondanks het feit dat niet wordt getwijfeld aan zijn nationaliteit, hetgeen volgens verzoeker dan ook onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie van Human Rights Watch en Amnesty International, waaruit moet blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan enorm verslechtert en dat de Afghaanse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat het op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming. Dat er werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffer zijn van

massaexecuties blijkt immers uit alle informatie, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij uit Afghanistan is gevlucht omwille van de problemen die hij had met een terroristische beweging, dat hij bij terugkeer dan ook een ernstig risico zou lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans zou hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon en dat hij derhalve niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Bovendien is het duidelijk dat hij de bescherming van zijn autoriteiten niet kan invoeren. Verzoeker beroept zich dan ook op de schending van artikel 3 EVRM. Hij argumenteert dat het verbod op refoulement de hoeksteen is van het internationaal vluchtelingenrecht. Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak *Mamutkulov e.a. tegen Turkije* bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 EVRM. In het *Soeringarrest* van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Het is volgens verzoeker dan ook onaanvaardbaar dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze dit weigert te onderzoeken en louter het volgende stelt: *“Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”* Verzoeker benadrukt dat artikel 3 EVRM een absolute bescherming biedt tegen een onmenselijke of vernederende behandeling en voert aan dat *in casu* dient vastgesteld te worden dat een terugkeer naar Afghanistan hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omwille van de precare veiligheidssituatie. Het feit dat het Commissariaat-generaal weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, is naar het oordeel van verzoeker in strijd met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat bepaalt als volgt: *“(…) De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen (…)*”. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het “World Report 2014: Afghanistan” van Human Rights Watch en de documenten “Islamic Republic of Afghanistan” en “Afghanistan: ‘Reprehensible’ attacks underscore urgent need to protect civilians” van Amnesty International.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werden genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Uit het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn beweerd bekering tot het christendom en zijn samenwerking met buitenlandse journalisten.

In 's Raads arrest nr. 15 554 van 2 september 2008 werd inzake verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omwille van bedrieglijke verklaringen die hij had afgelegd in het kader van zijn asielrelaas;

- doorheen verzoekers verklaringen heeft hij niet aannemelijk gemaakt steeds in Afghanistan te hebben gewoond waardoor er ernstige twijfels zijn betreffende zijn verblijfplaats;

- het neergelegde paspoort kan de voorgaande appreciatie niet wijzigen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch nieuwe elementen in dit opzicht aanbrengt. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

(...)

2.1.3. Verzoeker stelt identiteitsdocumenten van de Afghaanse Ambassade te hebben aangebracht en werpt op dat het aan elke staat toekomt om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Dit blijkt uit het artikel 1 van Verdrag van Den Haag dd. 12 april 1930 met betrekking tot conflicten in wetten van nationaliteit, hetgeen wordt bevestigd in een vonnis van 25 februari 2008 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. Gezien hij een Afghaans paspoort kan voorleggen, kan volgens verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist worden.

2.1.4. Daargelaten de vraag of Afghanistan ooit tot dit verdrag is toegetreden, stelt de Raad vast dat verzoekers stelling berust op een fragmentarische lezing van voormelde artikelen. Voor wat betreft de bepaling dat de staat zelf bepaalt wie haar eigen onderdanen zijn, verwijzen de artikelen 1 en 2 uitdrukkelijk naar de (nationale) wetgeving waarin de betrokken staten dit vastleggen. Aangezien verzoeker de Afghaanse nationaliteitswet niet voorlegt, is de Raad in de onmogelijkheid om na te gaan wie de Afghaanse staat als haar eigen onderdanen beschouwt. Voor wat betreft het door verzoeker neergelegde paspoort van de Afghaanse ambassade blijkt uit de bestreden beslissing dat dit werd afgeleverd op basis van verzoekers eigen verklaringen zonder dat men hierover navraag heeft gedaan in Afghanistan zelf. Aangezien uit het administratieve dossier duidelijk blijkt en zoals werd uitgewerkt in de bestreden beslissing dat verzoeker een zeer gebrekkige kennis heeft van het dagelijkse leven in Afghanistan, zou het hoogst verwonderlijk zijn dat verzoeker kennisvragen, als deze al werden gesteld op de ambassade, over Afghanistan correct zou hebben kunnen beantwoorden. Gezien de ambassade dit paspoort heeft afgeleverd louter op basis van de verklaringen van verzoeker kan dit document bijgevolg geenszins een bewijs vormen van zijn nationaliteit.

2.1.5. Verzoeker voert aan dat de vragen die gesteld werden ter beoordeling van zijn afkomst niet kunnen gesteld worden bij de beoordeling van de noodzaak aan subsidiaire bescherming en verwijst hiertoe naar artikel 52, 4° en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt met de stelling dat, gezien hij geen staatsloze is, het onderzoek zich enkel kan toespitsen op het risico in zijn land van herkomst en niet op een derde land, zelfs al was daar een gewoonlijke plaats van verblijf.

2.1.6. De Raad stelt vast dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade slechts ten aanzien van de vreemdeling waarbij er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade lijdt geldt. Uit de stukken van het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn recent verblijf en herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis van dat land. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad stelt enerzijds vast dat het onderzoek zich enkel toespitste op Afghanistan, zijn beweerde land van herkomst en geenszins op een derde land en anderzijds dat verzoeker ook niet aangeeft in welke mate er onderzoek gebeurde naar een derde land, zodat verzoekers argumentatie iedere feitelijke grondslag mist.

2.1.7. Verzoeker meent dat er voldaan is aan de drie voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker is er een gewapend conflict aan de gang wat expliciet erkend wordt door de Commissaris-generaal en is het geweld in de regio willekeurig van aard. Verzoeker meent tevens dat het risico als reëel moet worden beschouwd en niet als het tegendeel van

potentieel. De beschrijving in het rapport van CEDOCA toont aan dat het reëel risico op ernstige bedreigingen aanwezig is.

2.1.8. Opnieuw dient verzoeker er op te worden gewezen dat hij niet aannemelijk maakte ooit werkelijk in Afghanistan te hebben gewoond. De bestreden beslissing omschrijft uitgebreid en op duidelijke wijze waarom er aan verzoekers beweerde verblijfplaats wordt getwijfeld. Verzoeker slaagt met enkele algemene beweringen er niet in deze twijfels te doen verdwijnen, waardoor de motivering van de bestreden beslissing dan ook gehandhaafd blijft.

(...)

2.1.12. Volgens verzoeker werd in de bestreden beslissing het statuut van de subsidiaire bescherming op basis van een foutieve motivering niet onderzocht en dient de Raad op basis van de devolutieve werking van het beroep wel degelijk de noodzaak aan subsidiaire bescherming te onderzoeken. Verzoeker meent dat de lijst van incidenten en het geweld gepleegd ten aanzien van burgers logischerwijs moet leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het CEDOCA-rapport (in andere dossiers met betrekking tot dezelfde provincie) maakt melding van een groot aantal incidenten en 30 slachtoffers, die allen het slachtoffer zijn van willekeurig geweld. Uit deze informatie blijkt volgens verzoeker ook dat het duidelijk is dat het zuiden en zuidoosten de gevaarlijkste gebieden zijn in Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van de Raad van State waarbij het ging over een persoon die uit een district kwam die niet op de lijst van het UNHCR staat.

2.1.13. De Raad wenst verzoeker er op te wijzen dat een asielaanvraag of een aanvraag tot subsidiaire bescherming steeds een appreciatie van een individueel dossier met eigen karakteristieken betreft. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker zijn afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis van dat land. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Het citeren van rechtspraak van de Raad van State is evenmin dienend. Deze zaak houdt geen verband met verzoekers persoonlijke situatie. Bovendien wenst de Raad te benadrukken dat in de continentale rechtstraditie rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de devolutieve werking van het beroep, dient de Raad verzoeker er op te wijzen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Zoals reeds hoger aangehaald, is op basis van het administratieve dossier waaruit verzoekers gebrekkige kennis blijkt en zoals weergegeven in de bestreden beslissing, het vrijwel onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit waardoor het dienvolgens, en evenzeer voor de Raad, onmogelijk is een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming."

Verzoekers derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.4.2. In het kader van zijn vierde asielaanvraag stelt verzoeker dat hij niet meer gelovig is en dat zijn problemen nog steeds actueel zijn.

Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een brief van zijn advocaat, medische documenten en een bevestigingsbrief van de materiële steun die hij krijgt via een vzw.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven en van zijn afkomst uit Ghazni.

2.4.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorige asielaanvragen heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan uw asielrelaas alsook uw herkomst uit Ghazni geen enkel geloof kon worden gehecht. De weigeringsbeslissing die volgde op uw tweede asielaanvraag werd bovendien door de RVV op 2 september 2008 in haar arrest (nr. 15554) bevestigd. Naar aanleiding van uw vierde asielaanvraag kon worden vastgesteld dat u volhardt in het vluchtrelaas van de eerste en tweede asielaanvraag dat eerder als niet geloofwaardig werd beschouwd. Er werd geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbracht die, in de zin van*

artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk de problemen die u ervoer en zou hebben bij terugkeer omwille van het feit dat u zich afkeerde van uw religie, de islam (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In dit verband dient eveneens benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni omdat u niet op de hoogte bleek van prijzen van producten in uw regio, de Afghaanse kalender niet kon hanteren, niet op de hoogte bleek van Afghaanse of internationale NGO's of hulporganisaties, niets wist over verkiezingen in Afghanistan, bitter weinig commandanten kon noemen die invloedrijk waren in Ghazni en geen gedetailleerde kennis had over uw regio (gehoorverslag 15/04/2008). Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27/11/2014 werd u uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Het enige dat u hierop te zeggen had, was dat u bij uw verklaringen blijft, en dat u ook na bepaalde tijd dezelfde verklaringen zou afleggen (voorafgaand gehoor dd. 27/11/2014, p. 3-4).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt."

In zoverre verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag en meent dat het kennelijk onredelijk is van het Commissariaat-generaal om zijn derde (lees: vierde) asielaanvraag niet in overweging te nemen en zelfs te weigeren om deze te onderzoeken, louter en alleen omdat hij een negatieve beslissing mocht ontvangen met betrekking tot zijn eerdere asielaanvragen, benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een latere

asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd, en dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de door hem bijgebrachte nieuwe bewijsstukken. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en uit wat volgt blijkt ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Ook de verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande geen onderzoek heeft verricht, is niet dienstig. *In casu* blijkt immers uit de beoordeling van verzoekers tweede asielaanvraag en uit de thans de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn Afghaanse nationaliteit en dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni. De Raad wijst er in dit verband op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draag zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.4.3.2. Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Immers, de brief van uw advocaat beschrijft de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni, terwijl het CGVS het niet geloofwaardig acht dat u van deze regio afkomstig bent. Verder stelt uw advocaat in zijn schrijven dat u als volwassen man een risico op gedwongen rekrutering door de taliban loopt. Vreemd genoeg haalt u dit element zelf niet aan als asielmotief, hetgeen al een indicatie is van de ernst van deze vrees. Bovendien moet er worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de*

zin van de Vluchtelingenconventie. In casu moet worden vastgesteld dat u deze vrees allerm minst concreet maakt en dient nogmaals te worden gewezen op de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Ghazni. Er moet dan ook worden vastgesteld dat deze stelling geenszins onderbouwd wordt. De medische documenten die u voorlegt, alsook de bevestigingsbrief van de materiële steun die u krijgt, hebben verder niets met uw asielmotieven te maken."

Gelet op het voorgaande kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd waarom de thans door hem bijgebrachte documenten niet de kans aanzienlijk groter maken verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De stelling dat de door verzoeker voorgelegde documenten in de bestreden beslissing worden afgedaan als mogelijk vals, mist overigens feitelijke grondslag. Nergens in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van een dergelijke overweging.

2.4.3.3. Verzoeker onderneemt voor het overige in voorliggend verzoekschrift geen ernstige, concrete poging om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Aangezien verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn Afg haanse nationaliteit en hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni, Afghanistan maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. Niettegenstaande de wettelijke verplichting die op hem rust, wordt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienvolgens tevens in de onmogelijkheid gesteld om te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoekers vierde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, op zich hoe dan ook geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Het niet in overweging nemen van een asielaanvraag ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit artikel 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepaling kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in en de Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond

van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS